

На, тихий восторгъ съ гордыми
Между листа та шумомъ,
И похвой славы край водъ та
рубитъ в туманъ твои вѣсны.

Но ахъ безъ тебѣ, о любезна!
Порты такъ пріятности,
Жалость, тѣнь, смръдь, резид,
Камъ мила твоитъ дубити.

Сера явилъ о прѣкраина!
И райскъ дубитъ похори,
Ма милод тѣломъ уфаски
Сво въ глѣдъ любезной устаски.

Ахъ и баръ все прѣдъ мнѣ
И славы тѣ мѣ обрши.
Довелъ мнѣ все такъ мнѣ
На край вѣне ма утѣши.

Ако не ми си смрътъ рѣшила,
За дружно дѣланивъ мѣлъ,
Блещки твои, душице мила,
За тебѣ не смрътъ вѣнъ азъ гофѣ.
